Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 23 березня 2010 року № 11 (331)

ТАБАЧНИКА ГЕТЬ!

КУН ВИМАГАЄ ЗВІЛЬНЕННЯ ТАБАЧНИКА

Конгрес Українських Націоналістів провів під стінами Адміністрації Президента пікет з вимогою звільнити Дмитра Табачника з посади міністра освіти і науки України.

Учасники акції вимагали усунути з посади Табачника та повернути на цю посаду колишнього міністра Івана Вакарчука.

Присутні збирали у мішок з символічною назвою "макулатура" книжки Дмитра Табачника "Утиный суп по-украински", які потім віднесли у пункт прийому макулатури.

На думку пікетувальників, Табачник у своїх псевдонаукових працях неодноразово намагався принизити національну гідність українців та висміював українські традиції.

"Чиновник, котрий публічно заперечує існування української нації, не має жодного права обіймати будь-яку державну посаду, а тим більше очолювати відомство, що займається освітою, громадянським та патріотичним вихованням молоді", – зазначив голова Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк.

Учасники акції також передали президенту Януковичу звернення, в якому нагадали "заслуги" нового міністра. "Перебуваючи на посаді віце-прем'єр-міністра з гуманітарних питань, Табачник "відзначився" публічним запереченням Голодомору в Україні 1932–1933 років, розпалюванням ворожнечі між Сходом і Заходом країни, придушенням української мови та книговидання, проросійським тлумаченням української історії", – наголошується у публічному зверненні.

ДЕРЖАВНИК І ПАТРІОТ

У Києві відзначили день народження Івана Мазепи

20 березня 1639 року у родовому помісті на Київщині народився Іван Мазепа – майбутній політик, державник, гетьман, меценат та просто неординарна особа. Без перебільшення можна сказати, що він був однією з найяскравіших постатей української історії усіх часів. Брехливим московським писакам історії так і не вдалось очорнити та демонізувати Мазепу. Для українців абсолютно очевидним є те, що Мазепа був патріотом своєї землі – Руси-України та впродовж усього життя прагнув її повного усамостійнення.

У минулу суботу відзначити день народження Івана Мазепи біля пам'ятного знаку неподалік від Алеї слави, що по вулиці його імені, зібрались більше сотні представників столичних осередків КУН, ОУН, УНП, Руху, Просвіти, Української партії. Звучали промови, а хор "Томін" виконував українські патріотичні пісні.

Прес-служба КМО КУН

Олег ЧОРНОГУЗ,
письменник

ЧОРНИЙ ДОКТОР №2...

(Лист до Президента України В.Ф.Януковича)

Мій колега по перу Валентин Чемерис, який описував Ваш життєпис у книжці "Загадка Віктора Януковича", свого часу стверджував, що Ви, Вікторе Федоровичу, надзвичайно чуйна людина з добрим серцем, і його брало за душу, коли він слухав вашу щиру розповідь про ваше важке дитинство. Я в це вірю, бо не один ви були у молоді роки зірвиголовою.

Ця книжка вийшла мільйонним накладом в епоху помаранчевої революції. Всунули її і мені в поштову скриньку. Я її прочитав, але все одно не голосував за Вас. Не тому, що Ви мені не подобалися. Просто я боявся, що прийдуть "донецькіе інтернаціоналісти", з'єднаються з комуністами, і все українське, чого українці досягли за ті кілька років нашої чергової Незалежності, спалять під корінь. Я віддав свій голос за Віктора Ющенка. Правильно я зробив чи ні, це вже інша річ. Але я про це пишу чесно. І тепер також голосував – за Віктора Ющенка.

Я не можу сказати, що в мене до вас якась неприязнь чи боязнь – ні. Тому я з вами і веду чесну й відверту розмову. Я не голосував за Вас, бо боявся, що в моїй сторонці запанує "п'ята колона". Я свідомий того, що критикувати сьогодні Вас – ще зарано. Ви нічого поганого поки що не вчинили. Вам треба дати шанс і повірити у Вас, як свого часу повірив мій колега Валентин Чемерис, що з Вас може вийти український, скажімо, Маннергейм. Він не належав до фінської нації, як і Ви до української, але став сином і героєм Фінляндії. Йому не шведи, а фіни поставили пам'ятники, його біографію вивчають не в Швеції, а у Фінляндії. Він увійшов в історію не шведського народу, як син, як патріот, як воїн, а в історію Фінляндії. Я також хотів би сподіватися, що й Ви станете українським Маннергеймом.

Тепер і Ви заявили, що хочете об'єднати Україну. Що ж тут скажеш? Боже Вам помагай, як наші батьки казали. Але от у перші ж дні вашого правління в Україні запахло порохом. Точніше димом, і димом чужої нам вітчизни. Я маю на увазі спалення у Севастополі українських книжок. І не просто книжок, а українських підручників "п'ятою колоною", яка ніяк не заспокоїться і все мріє повернути нас у метрополію чи надати Україні статус Московського губернаторства, а з Вас, Президента Української держави, зробити васала Москви. Така вічна реальність вічних планів наших вічних братів по сусідству.

Цієї севастопольської іскри, з якого збираються роздмухати шовіністичне полум'я, могло не статися, аби Ваш однопартієць і нинішній прем'єр-міністр М.Я.Азаров не призначив на посаду міністра освіти Д.Табачника – цього, за визначенням нинішнього віце-прем'єра Бориса Колесникова, "клоуна і казнокрада". Пам'ятаєте ці слова? Для відновлення їх у пам'яті цитую мовою оригіналу: "Давайте поднимем вопрос об исключении этого дешевого клоуна Дмитрия Табачника!.. Казнокрад, не создавший в своей жизни никакого бизнеса. Как он вообще может судить? Что он вообще делать умеет, кроме того, как книжки и картины из и так небогатых украинских музеев тырить?"

Ви пригадуєте, звичайно, часи тоталітарного режиму. Тоді перед тим, як призначити когось на якусь посаду, вимагалися так звані характеристики. Скажіть, будь ласка, чи міг би казнокрад і клоун стати не те що міністром, а навіть директором початкової школи? Безперечно, ні. Це перший Ваш прокол, а точніше Вашого уряду, де не прислухаються до слушних думок навіть віце-прем'єрів. Але це ще не все. Цього "клоуна" свого часу вигнали з адміністрації Кучми, бо він там так себе нахабно вів, що в народі народився анекдот:

– Чи знаєте, хто такий Кучма?

– Так, це президент в адміністрації Табачника.

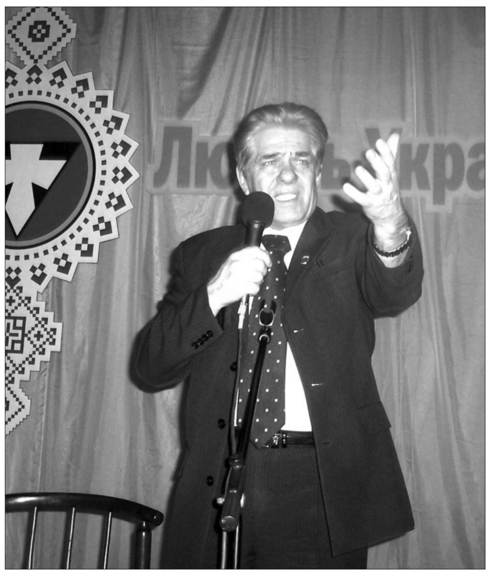
Тоді цей нинішній міністр, коли ще не був казнокрадом і клоуном і не навчився "тирити" раритети з бідних українських музеїв, захотів стати Наполеоном: і з фельдфебеля у космічні терміни піднявся до полковника. Ще декілька місяців, і він би уже став фельдмаршалом й переплюнув би свого підлеглого Кучму, який у його Адміністрації працював головнокомандувачем усіх українських військ.

Продовження на 3-й стор.

Олександр ХОМЕНКО

БЕРЕЗНЕВИЙ ДЕНЬ АНАТОЛІЯ ПОГРІБНОГО

На зустрічах із ним завжди виникала дружня тиснява: місць ніколи не вистачало, вносилися додаткові стільці, хтось просто стояв у проході... І ніхто не нарікав, не ображався, бо панувала якась дивовижна атмосфера єднання, того омріяного ще нашими будителями XIX ст. "громадівства" – щирого, добросердного, позбавленого й найменшої цяти злостивости чи упереджень. Забувалися всі партійні суперечки, а люди враз ставали просто українцями, усвідомлюючи, що це імення високе і немалу відповідальність на чоловіка накладає. Так було у Києві і Львові, Харкові й Донецьку, Миколаєві і Севастополі – всюди, куди "народний професор" Анатолій Погрібний приїздив зустрітися зі своїми слухачами й дописувачами, з тими, хто щотижня, відклавши усі справи, у визначену годину вмикав кухонну радіоточку і вслухався у позивні легендарної натепер передачі "Якби ми вчились так, як треба". 11 днем березня 2010-го у світлиці, де громада зібралась вшановувати Анатолія Григоровича, було так само велелюдно, проте велелюддя це було стишеним і сумовитим: незабаром мине три роки, як відійшов він у засвіти. А зі стіни дивився на чесне товариство портрет Василя Тарновського: його унікальна колекція старожитностей стала основою експозиції Національного музею Тараса Шевченка, а колекцію цю врятував від руйнування і розкрадання Борис

Грінченко, а першу по десятиліттях більшовицького ідеологічного погрому правдиву книгу про Грінченка видав Анатолій Погрібний – тому й не перервалася до сьогодні тяглість духовної української традиції...

У тому, що цьогоріч пам'ять його вшановували в березневі дні саме в Національному музеї Тараса Шевченка, навіч проявлювалась висока символічність. І не лише з огляду на те, що Анатолій Погрібний 2006-го був удостоєний найвищої в Україні премії (у серії "Бібліотека Шевченківського комітету" якраз побачив світ ґрунтовний том вибраної публіцистики та літературознавчих екзерсисів Погрібного: його, а також перевидану завдяки благодійній підтримці Євгена Уткіна та Людмили Паращенко фундаментальну працю вченого-українознавця "Літературні явища і з'яви" вперше того дня було презентовано загалу), а й тому, що кожен рядок писань Анатолія Погрібного наснажували непроминальна Шевченкова чинність та етичний максималізм. Бо ж не випадково Кобзаревим словом назвав він і свою радіопередачу, і найпопулярнішу серед громади одноймену книжку – як і улюблений його Борис Грінченко, Погрібний був достеменним "тарасівцем", людиною, яка в святе поняття "любов до України" вкладала сенс не декларативний, а дієвий.

Про це, тобто про уроки дієвого патріотизму від Анатолія Погрібного, і йшлося 11 березня гостям Кобзаревої світлиці. Кілька вступних зауваг від ведучої – Галини Григорівни Погрібної, жінки, яка поклала на свої рамена обов'язок повсякчас нагадувати оспалим про огром і написаного, і звершеного "народним професором", – і до слова запрошується директор Національного науково-дослідного інституту українознавства Петро Кононенко (до речі, знаний оборонець національної нашої правди протягом багатьох років очолював в Інституті відділ української літератури). Анатолій Погрібний як феномен українського буття чотирьох останніх десятиліть – таким було мотто його виступу. Від початку 70-х, коли Погрібний, написавши дисертацію про опального Грінченка, потрапив до списку неблагонадійних, і до складних, суперечливих десятиріч епохи Незалежности, для виборення якої він стільки зробив, він завжди лишався тим, за Кулішем, "піонером з сокирою важкою", який завжди правив за приклад іншим – часом зневіреним і розчарованим. Вчений і громадянин, публіцист і організатор громадського життя в одній особі, Анатолій Погрібний, на відміну від численного гурту національно-демократичних провідників і очільників, ніколи не шукав чинів, посад, нагород... Він прагнув чогось зовсім іншого, шукаючи, де б найперше докласти рук на такій забур'яненій українській ниві, бо то була його нива, його земля, його історія...

Нам нині не вистачає Анатолія Погрібного, вельми й вельми не вистачає – на цьому наголошували знаний літературознавець Віталій Дончик і редактор славної колись "Вечірки" Віталій Карпенко, директор Інституту журналістики Володимир Різун і патріарх вітчизняного мовознавства Іван Ющук, заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук і голова Секретаріату Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, невтомний дослідник історії нашої журналістики Микола Тимошик і головний редактор часопису "Слово" Олександр Сопронюк, відомий український політик, колишній політв'язень Олесь Шевченко і директор видавничого центру "Просвіта" Василь Клічак. "Нам не вистачає Погрібного" – рефреном повторювалося з виступу у виступ, і тому звертаються до його текстів сучасні студенти, пишучи курсові й магістерські роботи про особливості його публіцистики, тому перевидаються його книжки, які особливо зараз такі помічні у наших борінням за людяну і українську Україну.

...А насамкінець було пісенне слово від Валентини Короті-Ковальської. Щемливе і світле – як спомин про Анатолія Погрібного і як нагадування усім нам, що вчитися маємо так, як треба...

ВІДЗНАЧЕННЯ

ЛЬВІВ ВШАНОВУВАВ ШЕВЧЕНКА

У березневі Шевченківські дні на трьох найповажніших сценах Львів відзначав 196-у річницю від дня народження генія, духовного і політичного батька української нації Тараса Шевченка. Щодо політичної складової ми не обмовилися. До сучасної української політики він увійшов поза своєю і нашою волею. Наші сущі політики і претенденти і провідники трохи "шибеники", м'яко кажучи. Бо, якби ми, а радше вони, слухали, читали, розуміли Кобзаря "так, як треба, то мудрість була би своя".

У березні традиційно відбуваються виставки, концерти, вистави на Шевченківську тематику. На сцені концертного залу Львівської філармонії ім. Ст. Людкевича відбувся концерт, присвячений уродинам Шевченка, "Україна є, Україна буде!". Саме таку назву має титульна кантата композитора і диригента Ростислава Демчишина. У програмі прозвучали й інші твори заслуженого діяча мистецтв України, маестро Демчишина. Твори виконували Галицький камерний хор під орудою народного артиста України Василя Яциняка, народна хорова капела Львівської комерційної академії "Мрія" (художній керівник і диригент Василь Долішній, президент Степан Гелей), хор студентів Львівського державного музучилища ім.Ст.Людкевича (керівник Оксана Долішня, концертмейстер Галина Головата), симфонічний оркестр оперної студії Львівської національної Академії ім.М.Лисенка під керівництвом Р.Демчишина. У концертній програмі сольні партії співали заслужена артистка України Леся Боровець, артист Львівської Національної опери Юрій Трицецький, заслужений артист України Володимир Кудовба. Читець Олег Батов, ведуча кандидат мистецтвознавства Оксана Король майстерно обрамили концертну програму.

Зведений хор виконав уперше величаву кантату "Берестечко" Р.Демчишина. Концерт відбувся завдяки підтримці Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів та інших меценатів.

Вдячні глядачі, шанувальники Шевченкової поезії, хорового співу та класичної музики нагороджували виконавців аплодисментами і квітами. Серед присутніх був відомий у Європі австрійський диригент Маттіас Георг Кендлінгер. Можливо, й австрійці шануватимуть Шевченка.

М.МЕЛЬНИК

ГІДНІСТЬ І ЧЕСТЬ

І. ТЕНЮХ

Минулого тижня Президент України Віктор Янукович відправив у відстаку командувача ВМС України адмірала Ігоря Тенюха. Офіційно Тенюх указом Януковича звільнений із посади та виряджений "у розпорядження" міністра оборони. Але ще напередодні стало відомо, що І.Тенюх написав новому міністру оборони Михайлу Єжелю рапорт про відставку "з морально-етичних мотивів". Він є прихильником політики екс-президента Віктора Ющенка та зарекомендував себе як фахівець прозахідного спрямування. Його навряд чи можна назвати апологетом співпраці з Росією.

Адмірал Тенюх – один із найвідданіших національній ідеї українських військових. Ще коли був капітан-лейтенантом радянського Чорноморського флоту, проводив агітацію за незалежність України серед моряків. Тенюх був чи не першим офіцером, який склав присягу на вірність Україні.

Пізніше був депутатом міськради Севастополя, вивчав іноземні мови у спеціалізованому інституті при Пентагоні, виступав із трибуни Майдану в 2004 році, закликаючи до непокори режимові Кучми. Фактично він стояв біля витоків військово-морських сил незалежної України. Усім пам'ятна й погроза не пустити назад до Севастопольської бухти російські кораблі, які брали участь в операції з "примусу до миру Грузії" у серпні 2008 року. Її автор – Тенюх.

Нам, українським націоналістам, імпонує гідність та тверда позиція українського морського офіцера.

Прес-служба КУН

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ЗАХИЩАТИ ТРАДИЦІЇ РІДНОЇ МОВИ

Насьогодні у світі існує понад шість тисяч мов. Багатьом з них через певні обставини, на жаль, загрожує зникнення. Це, зокрема, караїмська та кримськотатарська мови.

Про збереження мовних традицій та про інші подібні проблеми пройшов обмін думками студентів п'ятого курсу спеціальности "Початкове навчання" під час академічної години на кафедрі філології Педагогічного інституту Прикарпатського Національного університету ім. Василя Стефаника.

Дискусія виявилась цікавою. На завершення доцент кафедри філології, заслужений діяч мистецтв України Ярослав Ярош нагадав присутнім слова видатної поетеси сучасности Ліни Костенко: "Нації вмирають від того, що спочатку у них відбирають мову". Нам, українцям, необхідно повсякчас шанувати, захищати та розвивати традиції української мови – на славу нашого роду, – сказав зокрема Ярослав Ярош.

Василь СОФІЮК,
м. Івано-Франківськ

УТОЧНЕННЯ
У минулому числі "Нації і держави" (від 16.03.1010) з вини редакції сталася помилка. У матеріалі під назвою "Фашистська акція українофобів" перше речення слід читати: "14 березня 2010 року у Симферополі проросійські сили провели провокаційну і дику акцію". Просимо вибачення у читачів за неточність.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЧОРНИЙ ДОКТОР №2...

(Лист до Президента України В.Ф.Януковича)

Кучма, порадившись з розумними людьми, швиденько "скоропостіжного полковника" звільнив.

Табачник тоді пішов іншим шляхом – шляхом науки. Може, саме для того й тирив старовинні книжки з українських музеїв, щоб було що і з чого списувати. Вирішив стати доктором наук. Почав писати різні наукові праці з масою чужих цитат. Їх, цитат, було в тих працях так багато, що за ними не було видно власної думки новоспеченого доктора.

Народ після цього (я записав усю етнографію і фольклор про цього міністра; щастить же нам на такі унікальні харизми, то суддя-колядник, то міністр-Табачник) у своїй усній творчості вигадав йому стільки назвиськ, що обсипав ними пана Табачника, як цапа реп'яхами, який раптом заліз у чужу капусту через густі бур'яни. Наведу з десяток із цих реп'яшків: "лже-Дмитрій", "директор Кучми", "понадзвуковий полковник українських військ", "собачник, українофоб", "дермократ", "дімократ", "двотисячний серебрянник", "патологічний українофоб", "лишай на українському тілі", "кучмин псоріаз", "хронічний параноїк" і "кишеньковий геббельс"...

Як на мене, то таких почесних титулів забагато не тільки для однієї простої людини, а навіть і для міністра освіти в уряді Азарова. Ви згодні зі мною, Вікторе Федоровичу? Я особисто на Вашому місці таки дружньо порадив би пану Азарову прилаштувати кудись в інше місце того Табачника, але, зрозуміло, не директором музею чи якогось архіву. Може, в цирк, у театр сатири і гумору чи, в крайньому випадку, на кіностудію, в дирекцію по випуску кінокомедій? Може, керівником 95 кварталу? Там якраз панує друга державна мова і всеукраїнська ненависть. Йому така роль підійде. Він в той інтер'єр впишеться.

Але давайте повернемося до останнього прізвиська пана Табачника – "кишеньковий геббельс Кремля". Коли це прочитав у газетах земляків Ґані Ґерман, то, як і вона, навіть образився.. Бо й справді не міг повірити, що "великого українця єврейського походження" можуть зрівняти з Ґеббельсом навіть асоціативно. Коли ж узяв з архіву газету пана Кичигіна "2000", то переконався, що земляки пані Ґерман таки мають рацію щодо асоціації. Він навіть на Адольфа Гітлера тягне. Ну, самі посудіть, Вікторе Федоровичу, Ви ж любите порядок і об'єктивність: як може стати міністром освіти в українському уряді українець єврейського походження, який любить Адольфа Гітлера більше, ніж українського Президента Віктора Ющенка?! Це ж його у перший-ліпшій синагозі засміють. А що смішне, то мертве. А втім, наведу краще цитату, що полюбляє і сам доктор якихось оригінальних наук (цитую мовою оригіналу): "От украинского вождя фюрер германский отличался тем, что вместо сбора горшков строил автобаны, поднял из руин промышленность, ликвидировал безработицу, заставив богатых поделиться с бедными на деле, а не на словах. Наверное, поэтому у Гитлера в прихлебателя состояло практически все сегодняшнее НАТО, а Ющенко никак не может набиться в натовские прихлебатели".

У вищеназваній статті громадянин України, "опустився", а разом з ним і газета "2000", у вигрібну яму, яку не чистили понад 80 років. Опустився не з пером, а з лопатою, і відкрив люк клоаки, і звідти понісся сморід по Європі й по світу. Історичний професор, якщо не сказати – істеричний в своїй "науковій інтерпретації" почав доводити читачам, що демократ і романтик Віктор Ющенко – це гірше Адольфа Гітлера. Того Адольфа Гітлера, з яким, певен, не може зрівнятися навіть Торквемада, який не просто вигнав під час своєї інквізиції євреїв з Іспанії, а влаштував їм всесвітній Холокост у XX сторіччі.

Маніакальні чи параноїчні асоціації у нинішнього міністра на цій любові і захопленні Адольфом Гітлером не закінчилися. Йому до душі припав ще й гітлерівський ідеолог – Ґеббельс. Подібно до гітлерівського доктора, коли той 1938 року розпочав інформаційну війну проти Чехословаччини, український доктор розпочав також ідеологічну війну в Україні проти... українців. Оце українське диво вилізло з-під невідомого плоту і зацявкало на всю губернію. В своєму цявканні полковник історичних наук українство прирівнює до нацизму і закликає до його фізичного знищення, чим займався свого часу його колега по такій же расовій науці доктор Ґеббельс. Цитую:

1. "Ґаличане практически не имеют ничего общего с народом Великой Украины ни в ментальном, ни в конфессиональном, ни в лингвистическом, ни в политическом плане. У нас разные враги и разные союзники". (А збережена мова Київської Русі? А назва – русич, чи русин? А звичаї, а традиції, гаспадін Табачник? – **О.Ч.**).

Ось яким "богам" молиться теперішній міністр освіти

2. "Присоединение Ґаличины к УССР объединило в одном административном, а затем и государственном формировании два различных народа – цивилизационных оппонентов. При этом, если народы Великой Украины всегда толерантно относились к галичанам, не вмешиваясь в их жизнь и не навязывая свои ценности, то сами галичане при первой же возможности крайне агрессивно, не останавливаясь перед насилием и массовыми убийствами, пытались причесать Украину под свою гребенку. (А в роки Голодомору хто передавав посилки з харчами українцям, які пухли від голоду і поголовно вмирали, а совєтська влада їх конфісковувала на свою користь, гаспадін Табачник? А передавали ті посилки галичани. А в післявоєнні роки, коли нашим полоненим червоноармійцям після гітлерівського світив ще й сталінський концтабір, чи розстріл, хто рятував масово східних українців і допомагав їм виїхати на Захід? Ґаличани. А до кого ми після війни їхали з Донбасу і з Поділля, Слобожанщини, аби щось в Західній виміняти з продуктів і вижити? Забулося?! – **О.Ч.**). Ґаличане поставляли большую часть кадров в гитлеровскую вспомогательную полицию, формирования абвера и СС, они же составляли движущую силу майданного путча...". (Але існувала й друга сторона медалі, гаспадін Табачник: нас, східних українців, такі всесвітні провокатори, як ви, представники другої людиноненависницької ідеології і пропаганди, тобто – радянської, посилали в Західну й наказували: убий націоналіста, убий бандерівця! І ми вбивали, глибоко переконані (бо були одурманені такими ідеологами, як ви) в своїй правоті, що ми боремося "за світле майбутнє – комунізм", а вони за що? Нам не пояснювали. А саме вони боролися за нашу землю і за нашу волю, а не їхні вбивці. А хіба не східно-українські "кадри", які знали українську мову "внєдрялісь" в ряди Української Повстанської армії, одягаючи повстанську форму, пошиту у Москві Сталіним, і не вони так само жорстоко знищували своїх братів по крові? Та й ще в більшій кількості – 30 тисяч проти 150 і плюс 500 000 осіб мирного населення з поголовним виселенням на Сибір і бульдозерне знищення під "гребінку" хат і садів (бандити і вбивці слідів намагалися не залишати) разом з могилами нащадків їхніх нащадків. Вбивали і знищували з ідеологічної доцільности! Чому цих жахіть ви, претендент на історичні знання, не описуєте і не аналізуєте в московських писаннях? Бо ви знову хочете безневинної крові чужих для вас людей у чужій для вас країні – Україні? Чи й ті радянські масакри вами забулися? Загляньте в архіви КеДеБе, а не в ті, де щось можна "приватизувати" з раритетів. Не я про це кажу, а каже про це ваш однопартієць і нині – керівник Б.Колесников, пане Табачник. – **О.Ч.**).

3. "...Последние же пять лет галицийского засилья так близко подвели государство к грани, за которой крах, распад, гражданский конфликт, что галичане должны быть сами заинтересованны покинуть если не Украину, то по крайней мере ее властные институты". (Це вже расова чистка, гаспадін Табачник. Тому дозволю й собі такий апартеїдний пасаж: а чому б вам, гаспадін Табачник, не залишити владну посаду і не покинути назавжди Україну, щоб в Україні стало, нарешті, на одного "людиноненависницького ідеолога" менше і трохи спокійніше без ваших марксистських провокацій? – **О.Ч.**).

4. "Если гипотетически Москва пойдет навстречу пожеланиям своих критиков и официально денонсирует советско-германский договор о ненападении (кстати, и так фактически утративший силу 22 июня 1941 года) и секретный протокол к нему, а также все последующие двусторонние договоры и международные соглашения, фиксирующие и закрепляющие территориальные изменения, вытекающие из данного протокола, то Россия не понесет практически никаких территориальных потерь. Зато украинскому государству (если, конечно, быть последовательным) придется отказаться от всех территорий за Збручем (которые должны вернуться к Польше), от Северной Буковины и Южной Бессарабии (необходимо вернуть Румынии), от Закарпатья (до 1939 года входило в состав Чехословакии, в 1939–1945 годах принадлежало Венгрии)". (А чому тоді Москві не повернути вотчину Івана Скоропадського – Стародубський полк, Слобожанщину, чорноземну зону Воронiжчини, Курщини, Таганрог – одну з перших столиць України. Хай навіть радянських, але земля то споконвічно українська. Ви, претендент на історичні знання, мали би про це знати. В одній зі своїх записок після Брестського миру батько Сталін наполягав повернути Україні і Ростов. Покопайтеся в архівах. А не зможете, я вам надішлю сталінську копію. Та ж кохана вами Москва вже ходила 1939 року на прохання трудящих і в Прибалтику, і в Західну Білорусію, і в Західну Україну. Чим це скінчилося? Лісовими братами. УПА. Бандерівщиною. Громадянською війною. Сьогодні вона ходить у Чечню на прохання таких, як ви, провокаторів. На Кавказ. І чим це кінчається для молодих російських хлопців? Цинковими гробами. Ви до цього й нас, українців, закликаєте? Не вийде у вас, гаспадін Табачник! Навіть за московські гроші. А щодо територіального поділу моєї України, то не вам, гаспадін Табачник, її ділити. Її вже ділили і Гітлер, і Сталін. Вірю, що світ обійдеться в XXI столітті від чергового виродка-землеміра.

Все вищенаведене на братньому і веліком "русском язике", Вікторе Федоровичу, про територіальну цілісність України, про два різних народи – вся ця маячня, параноя належить перу нинішнього міністра освіти – Д.Табачника. Ви можете собі щось подібне уявити у Франції, Польщі, Росії чи в будь-якій іншій державі? Урядовець високого рангу закликає по суті знищити державу – Україну, а українські суди, Ґенеральна прокуратура і СБУ як води в рот набрали. Може, Ви, врешті-решт, скажете своє президентське слово, Вікторе Федоровичу, якщо Ви не на словах, а на ділі збираєтеся об'єднати Україну, а не роз'єднати, як це радить міністр Д.Табачник?

Мені думалося, що коли ти вже записався в доктори історичних наук, то мав би написати бодай деякі історичні пояснення до своєї писанини. Написати, що так сталося, що після татаро-монгольської орди Київська Русь була розшматована чужими імперіями. Але незважаючи на те, що її корінне населення потрапляло під різні впливи інших народів, зуміло зберегти свою ідентичність: мову, традиції, звичаї, історичну пам'ять про Київську Русь, незважаючи ні на які історичні обставини. Внаслідок цього один і той же народ віками змінив дещо свою ментальність. Так, західні українці, які чи не найбільше перебували під впливом Польщі, пройшли добру єзуїтську школу. Яскравий і живий приклад такої школи Ґанна Ґерман у Вашій, Вікторе Федоровичу, адміністрації. Доктор, якщо він й справді доктор, мав би глибше зануритися в історичні аналоги. Пояснити світові й людям, чому ж так трапилося, що й справді в одного й того ж народу начебто дві трохи різні ментальності. Різна прихильність і симпатія до різних культур. Приналежність до різних конфесій. Одна ментальність в західних українців – патріотична, трохи інша – інтернаціональна, в українців Донбасу. Пояснити б народу, що "західняки" жили у більш цивілізованих і демократичних імперіях. Русинів навіть обирали до австро-угорського, а потім польського, чехословацького парламентів, дозволялися рідні школи, "Просвіта", видання книжок рідною мовою, в яких прищеплювалася любов до рідного народу, мови, її історії, до країни, яка тепер тимчасово під колоніальним гнітом. Пояснити б люду, що зовсім інша політична ситуація склалася в східних українців, які перебували під двоглавим крилом деспотичної Московської імперії, яка за всю свою історію ніколи не була демократичною, а тільки авторитарною, диктаторською, тоталітарною, деспотичною і загарбницькою. Забороняла українську мову, культуру, випалювала "калєнним желєзом" звичаї, традиції, історичну пам'ять народу. Займалася шлюбною, майже насильницькою за порадою імператриць й імператорів, мішаниною. У московських церквах, як і тепер, змушували й змушують молитися чужою мовою. Постійно запроваджувалася русифікація на всіх територіях Московської імперії, де жили інші народи. Постійно намагалися усе влити в одну "московську ріку", в одне мовне московське море.

Під час будівництва Всесоюзної кочегарки на Донбас звозили інтернаціональний люд з усіх усюд "нєобъятной родіни" (часто навіть кримінальний) для відбудови "страны". Звідси й культура, м'яко кажучи, "шансонна", сленгова. Наслідок: тут майже не народжувалося пісень рідною мовою, хоч більшість корінного населення у селах і невеличких містечках розмовляли й досі розмовляють таки українською мовою. Весь цей всесоюзний конгломерат у донбасівських містах перемішався в один донецький російськомовний казан.

Продовження. Початок на 1-й стор.

Закінчення в наступному числі.

МОВА І НАЦІЯ

ЗАГОВОРИ, ЩОБ Я ПОБАЧИВ, ХТО ТИ

Олена НОВІЦЬКА

Колиска української народности – село – втрачає духовну життєздатність. Чверть колишніх сільських школярів, котрі потрапили до мегаполісу, настільки сильно прагнуть "відповідати" столичним товаришам, що стирають зі свого обличчя ознаки територіальної самобутности. Неймовірно, але нерідко за два місяці колоритна говірка "західняка" перетворюється на "чістий рускій язик", а щирі українські "що" та "як" непомітно перетворюються на "што" і "как".

Марина Гоцуляк, студентка-першокурсниця Київської політехніки, навчатися приїхала з невеликого села неподалік Львова. З перших днів навчання її барвиста мова викликала неоднозначну реакцію одногрупників. Для більшости така "інакомовність" виявилась ледь не здичавілістю. "Я не могла нормально з ними спілкуватися українською мовою, – жаліється Марина. – Інколи мені здавалося, що друзі мене просто не розуміли. Було важко перейти на російську мову, тепер бачу, що це не так вже й погано. Є тільки одна проблема: коли приїжджаю додому, перейти на українську стає дедалі важче".

Максим Денисенко, студент Національного авіаційного університету, вже рік, як живе у Києві і майже стільки ж часу розмовляє "па-расейскі", хоча виріс в україномовному середовищі. Своє "скацапщення" виправдовує переміною побуту, оточенням і навіть... непопулярністю рідної мови. Хлопчина, мабуть, і не здогадується про існування молодіжних клубів та товариств шанувальників української мови.

Взагалі за результатами досліджень, проведених 2007 року, кожна четверта молода людина, котра приїхала до Києва "з глибинки", протягом одного семестру змінює мову спілкування. То що ж, виходить, інстинкт "молодшого брата" не залишився у минулому столітті? І невже щира українська мова у побуті – це не формат? Як лише за допомогою, власне кажучи, іноземної мови стати "своїм хлопцем"?

За словами психолога Марічки Журавель, подібна мовна поведінка молодих людей свідчить про психологічну незграбність та абсолютну непідготовленість до дорослого життя. "Невміння знайти своє місце у мовному середовищі може призвести навіть до порушення психічної рівноваги. Механізм простий, – пояснює фахівець. – Я – такий, як усі, отже, я усім подобаюсь. Як правило, він спрацьовує, хоча і досить сильно "б'є" по індивідуальній унікальності, особливо коли йдеться про жителів Західної України. Хоча інколи причини зміни мови бувають і більш оригінальними. Відомі випадки, коли діти зрікалися отчої мови, аби довести своїм батькам, що вони вже виросли і більше не потребують їхньої опіки. Так виникає мовно-психологічний бар'єр між поколіннями, і єдине, що можна зробити, – це не допустити їхнього повного розриву".

"Ставлення сільської молоді до української мови сформувалося історично, – каже мовознавець, професор НТУУ "КПІ" Віталій Жайворонок. – Як правило, рідною мовою розмовляли лише вдома. Варто було виїхати за межі рідних околиць, до найменшого містечка, одразу ж на вустах з'являлась російська мова – панська, верховна. Тільки, скоріш за все, це була своєрідна данина добі, яка з часом перетворилась у народну звичку. Часи змінюються, а от звички змінити не так-то легко". Проте варто розібратися з усіма "але". Сто років тому трударі їхали до міста на день-два, потім поверталися і мова знову набувала природного звучання. Нині ж ті, хто покинув домівку і переїхав до великого міста, ой як не хочуть повертатися до рідних витоків, отже, й українська мова має все менше і менше шансів "завоювати" їхню прихильність.

Черв'як москальства гризе українську душу зсередини. Порівняно з попередніми століттями, коли нашу рідну мову відкрито переслідували, сьогодні, в добу публічного панування української мови, наше студентство, молодь, майбутнє, згнюють тихенько, на побутовому рівні. Вони навіть не помічають, що просто вимушені знущатися над батьківськими законами. Зміну української мови на чужу можна розцінювати не інакше, як самовільне приниження перед пережитками вчорашньої епохи.

На щастя, російська мова все менше і менше з'являється у засобах масової інформації, звучить з викладацьких кафедр та політичних трибун. Це – немалий поступ українства. Далі – справа національної свідомости. Збудувати українську Україну можливо лише шляхом збереження особистої унікальности. А нове оточення слід сприймати спокійно, вливатися в нього м'яко. Хтозна, може, воно і не варте таких жертв.

У СВІТАХ

У ПОШУКАХ БЛАГОДАТІ

Ірина ЄРШОВА

Фінансова криза зачепила українців і в Чехії. Здавалось, досить стабільна, позбавлена серйозних внутрішніх конфліктів країна, але й вона потрапила під руйнівну хвилю занепаду. В результаті – закриті гіпермаркети, зупинені фабрики, заводи й тисячі українців, які залишились при своїх інтересах. Я наголосила УКРАЇНЦІВ, бо чехи спокійно можуть прожити на державну допомогу по безробіттю.

Однак дивує те, що жоден з українців, з якими спілкувалась, навіть не задумувались над тим, щоб повернутися на Батьківщину. Холодний погляд, (скоріше пустий), іронічна посмішка і безапеляційне "Ні!", бо одного разу їх вже випхнули за кордон, а ще раз обпектися не хочеться. Отже, поневірятися на чужій землі комфортніше, ніж в Україні.

Якщо раніше просторобітник отримував від 60 крон за годину, а робочий день становив від 8 до 16 годин, то тепер наші співвітчизники погоджуються гарувати за 30, а то й 20 крон за годину, працюючи 3–4 години на день, і всього-навсього 4 дні на тиждень. Прикро, але факт. Ще й конкуренцію складають в'єтнамці й монголи, які готові працювати цілодобово за їжу і жити просто неба. Це при тому, що плата за оренду житла невпинно зростає, а доходи стрімко зменшуються.

Через фінансову кризу уряд Чехії видав указ про скорочення видачі робочих віз. Проте такими візами успішно продовжували ощасливлювати українців посередники, які за свої послуги здирали до 1 тисячі євро, але гарантій, що ти законно зможеш працювати за кордоном, ніхто не давав. От і доводилось випробовувати українську рулетку добровільного рабства. Навіть не знаю, хто щасливіший: депортований чи той, хто, переховуючись, залишився працювати за "сльози"? Втішає одне: українці – сильний народ, який, розчаровуючись у своїй могутній і незламній Україні, беззмістовній владі, продовжує вірити у світле і безхмарне майбутнє. Але де ж воно? Може, у Варшаві, Бухаресті, Братиславі чи в Празі?

Одне слово "Прага" у багатьох асоціюється з живописним краєвидом, але ця романтична картина відразу зникає, коли у поле зору потрапляє українець, який збирає пляшки від пива. От тобі й романтика!.. Чоловіка рятує від голодної смерті великий наплив туристів, які з'їжджаються до Чехії, щоб відвідати місцеві курорти й насолодитися смаком справжнього пива. Два десятки пляшок в обмін на сніданок. Із ностальгією згадав смак українського борщу, поглинаючи чеську поливку. Ні, він не скаржиться і не нарікає на свою долю, а тільки стверджує, що Прага стала рідною за дев'ять років. Куди ж він подінеться? Поїхати додому без жодної крони – принизливо, легально працювати – неможливо, бо не встиг поновити робочу візу, а жити ж хочеться... і не будь-де, а у самій Празі. Європейська столиця вабить своєю заможністю і розкішшю. Добре там, де нас нема? Виявляється, не завжди.

Не один десяток українських студентів довелося зустріти у пошуках доленосної валюти. Всі вони намагаються здобути вищу освіту за власні кошти, зароблені натрудженими руками. І, окрім дванадцятигодинної зміни, охоче погоджуються на додаткову роботу – фушку, а в перервах між роботою і кількагодинним сном готуються до сесії. І щоразу доводиться пояснювати роботодавцю, що український заробітчанин може плідно поєднувати роботу за кордоном і навчання в Україні. Він знизує плечима і ламаною російською скрикує: "Только украинцы на ЭТО способны!.."

Студенти-заробітчани... Досить дивне слово для нормальної європейської країни. Можна сказати, що воно абсурдне. На жаль, не в Україні. І на словацько-чеському кордоні вже не здивує нікого українська молодь, яка тягне з собою спортивну сумку навчальної літератури. Ще три роки тому дехто жартував з цього приводу, але не тепер. Все змінилося. І два, здавалось, несумісні слова можуть гармонійно поєднуватись не тільки на рівні словотвору, а й логіки. Особливої української. І вже неможливо відчути різницю між співчуттям і захопленням чехів, коли вони чують словосполучення "український студент". Вони не ставлять нас своїм дітям за приклад, вони не схвалюють нашого шаленого життя, але підтримують і намагаються зрозуміти, неодноразово повторюючи: "Може, скоро все зміниться...". З того часу пройшло не одне "скоро", а нам так і доводиться надіятись на нескінченне "може".

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ВОНА напрацювала!

Регіонали, котрі таки дорвалися до влади, наввипередки волають: скинули Тимошенко – і нарешті помаранчевій владі кінець. З цим потрібно розібратись, бо, за моїм переконанням, Тимошенко ніколи "помаранчевою" не була.

Ще 2005 року вона почала процес нівелювання помаранчевого Майдану як явища. Виявляється ж бо, що то саме вона керувала "любими друзями" (бо то були її друзі, а не Ющенка), які один за одним залишали Президента, перекочовуючи до біло-сердечних (не помаранчевих). За "любими друзями" вдягнути білі светрики поспішили й патентовані патріоти. Я звинувачую їх в дезорієнтації суспільства. Боротьбу за Україну вони підмінили боротьбою за "Юліну" владу.

Замість роботи прем'єра Тимошенко, ми побачили феєрверк піару, популізм, солодкі обіцянки, подачки, ярмо у вигляді зовнішньої позички. Під час другого її пришестя вона почала душити малий та середній бізнес. На моїх очах померло підприємство, 250 чоловік опинилися без роботи. Далі – рукотворна криза. Усе почалося з того, що вона забажала від Нацбанку увімкнути друкарський станок, але отримала відмову. Потім вона звинуватила банківську систему та голову Нацбанку у всіх гріхах. Люди запанікували та побігли забирати депозити. Деякі банки після цього збанкрутували. "Ми кризу на поріг не пустимо", – просторікувала вона у той час, коли підприємства, яким банки відмовляли у кредитах, почали звільняти працівників. Тоді Ющенко вказав, де шукати кризу – Кабмін, 7 поверх.

Наші псевдодемократи (тепер вже біло-сердечні), ніби не чули, що, якщо вона прийде до влади, прізвище нового прем'єра країна навіть не знатиме. Себто уся влада буде лишень у неї. Хочу запитати у них: яка різниця між олігархами від БЮТу та їхніми "колегами" з Партії регіонів? Яка різниця між фельдманами та табачніками? Особливої різниці, зазначу, немає й між лідерами. Янукович – шапки, вона – газ. Розумієте? Результатом її так званої роботи став "президент Янукович". Він ще зверне собі шию на її "досягненнях". Невдовзі стане актуальним наступний лозунг: "Дон, потрібно відповідати за базар! Де обіцяні зарплати і пенсії?"

Бог дав нам нашого українського Президента, проте, на жаль, не надовго. Будемо просити його дати нам згодом ще один шанс. Кричати хочеться до тих, хто ще не зазомбований – отямтесь! Осмисліть, що відбулося. Порозумнішайте. Насамкінець, хочу звернутись до головного редактора "НіД" Михайла Сидоржевського. Прочитала Вашу статтю "Жмут соломи для віслюка", в якій ідеться про "титульних дідів-демократів", засліплених солодкою брехнею цієї популістки. Дуже зачепило. От і вийшла така емоційна стаття.

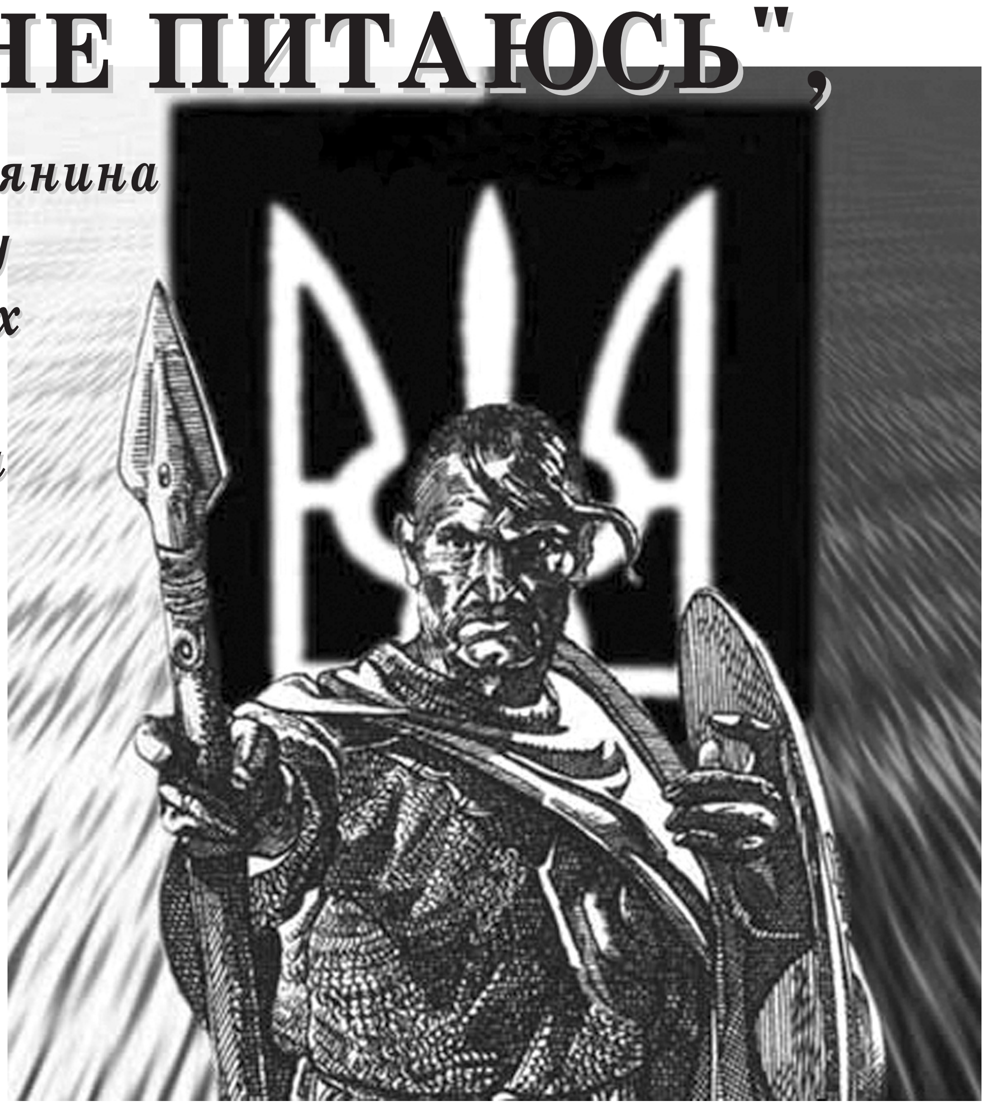
Ольга СУХОРЄЗОВА,
м. Дніпропетровськ

НА ПЕРЕХРЕСТІ ІСТОРІЇ ТА СУЧАСНОСТИ

"ЩОБ ЖИТИ – НІ В КОГО ПРАВА НЕ ПИТАЮСЬ",

або *Думки громадянина України з приводу втручання деяких держав у наші внутрішні справи*

Степан ВОВКАНИЧ,
д.е.н., професор, провідний науковий співробітник Інституту регіональних досліджень НАН України

Нещодавно в деяких державах, а відтак в Європарламенті, зчинився неабиякий галас щодо рішення глави Української держави – її Президента Віктора Ющенка – присвоїти посмертно Степану Бандері звання Героя України та визнати вояків національно-визвольних змагань борцями за волю України. Європарламент 25 лютого схвалив резолюцію, в одному із пунктів якої висловлює жаль з приводу згаданого рішення Ющенка. Дев'ятеро з 19 авторів, що підписали цю Резолюцію, – представники сусідньої Польщі.

Ми стали свідками звернення поважних українців до сумління Президента Польщі п. Леха Качинського, інформуючи його про страждання, що їх завдали родині Степана Бандери російські, німецькі і польські колонізатори України ("Нація і держава" від 23 лютого ц.р.). Зокрема у Зверненні зазначається, що Бандера за свою святу боротьбу за незалежність України заплатив дорогу ціну. Адже "сам він відсидів п'ять років у польській тюрмі, чотири роки у німецькому концтаборі, у 1959 році був убитий московським агентом. Його батька – священика Андрія Бандеру – закатували енкаведисти, сестри – Марта-Марія і Оксана – ще у 1939 році після арешту і допитів вислані в Сибір. Марта там і померла, а Оксана рідну землю побачила лише через піввіку; сестра Володимира пізнала розкошів Сибіру і Казахстану; брата Богдана вбили гестапівці, а братів Олександра і Василя у концтаборі Освенцім після жорстоких знущань замордували фашистські прислужники – польські капо". Даючи п. Качинському зрозуміти, що за час злочинного розгулу гестапо і КДБ українці не забули капо – польську кримінальну поліцію.

Резолюція європарламентаріїв обурила широку громадськість. У вітчизняних ЗМІ рясніють прохання до новообраного Президента України В.Януковича, аби він не переглядав рішення свого попередника. Третього березня три обласні ради – Львівська, Івано-Франківська і Тернопільська – синхронно провели позачергові сесійні засідання з одним питанням порядку денного: "Про звернення до Європейського парламенту стосовно Резолюції ЄП щодо ситуації в Україні". Мабуть, число заяв українців, відкритих листів громадян, рішень рад різного рівня зростатиме, бо, вочевидь, у нас тепер раптом з'явилося багато великих патріотів, які готові, тим більше публічно, відстоювати рішення В. Ющенка, хоча вони нещодавно так дружно не підтримали його ідеї духовного і національного відродження України. Не здивуюся, коли Ю.Тимошенко, щоб очолити національно-демократичні сили, оголосить себе не тільки січовим стрільцем, а й – палкою бандерівкою.

Роздумуючи над темою національного лідерства, суверенного права кожної країни, кого їй нагороджувати і в який спосіб, а відтак – над ширшою проблематикою української людини, нації, давно сформульовану поетом, – "Щоб жити – ні в кого права не питаюсь!", врешті, над більш загальним контекстом боротьби української нації за це, здавалось би, природнє право, я ситуативно згадав знаковий камінь, встановлений львів'янами більше десятка років тому на вулиці Вітовського напроти міського Парку культури. На ньому можна ще прочитати викарбувані колись пафосні слова: на цьому місці буде споруджено пам'ятник борцям за волю України. Як на мене, це, власне, і є ключове поняття, концептуальне визначення якого могло б суттєво утихомирити закордонний галас, що виник, здавалося б, на рівному місці, бо торкається суто внутрішньої проблеми українського народу, його екзистенції – історичної пам'яти, тяглости розвитку, збереження традицій, формування інформаційного простору, комфортного для нації середовища тощо.

У цьому плані логічно виникає два запитання. Перше: скільки таких пам'ятних каменів-заявок розкидано по Львову за часів Незалежности? Друге: а скільки концептуальних монументів ми збудували, які є і будуть на віки символом боротьби нації за її свободу і незалежність, окрасою Львова, його візитівкою? Може, Іванові Трушу, але це – персональний. Може, трагічна постать В'язня біля тюрми на Лонського... Але де ж втілена в граніті, бронзі героїчна картина визвольної боротьби за волю України, яка почалася задовго до її ведення ОУН-УПА? З іншого боку, хіба ті українці, які віддавали життя у війні з поляками у 1918–19 роках, не боролися за волю України? Власне, в селах Галичини ще в 1942–43 роках почали насипати могили (переважно біля церков) всім борцям за волю України.

Поки що маємо ще незавершений пам'ятник Бандері, але це, знову ж, – персональний і здалека, даруйте, дуже схожий чи то на Галана, чи то на трафаретного Леніна. Фонові колони пам'ятника мають невиразне і не одразу зрозуміле навантаження. Попри те, де ж безпосередні герої – юнаки та юнки, котрі добровільно йшли заради волі України на явну смерть тоді, коли Бандеру ворожі сили тримали у тюрмі? Чи ці сили були лише німецькі? Чи сьогоднішньому молодому поколінню можна показати прекрасний народний пам'ятник, який би комплексно висвітлював: проти якого розмаїття ворожих сил боролися і борються зараз – ще живі і вже мертві герої – січові стрільці, вояки УПА?

А виступили вони проти потрійної колонізації України – німецької, совіцької і польської. Саме це підтверджує навдивовижу швидка реакція на згадане рішення Ющенка як Європарламенту, так і наших сусідів – північних і західних. Потрійна колонізація України і масовий рух патріотичного опору – ось що має стати концептуальною основою пам'ятника героям визвольних змагань минулого сторіччя. Це нерівне протистояння криваво пронизує трагедію україно-польської війни, подальшу жорстокість подій польської пацифікації, виступи українців на Волині, ганебної операції поляків під назвою "Вісла", енкаведистські репресії перших советів та виселення у Сибір, розстріли фашистами Ольжича, Теліги та сотні тисяч замучених, вивезених на каторжні роботи до Німеччини, вбивство другими советами Августина Волошина і багатьох інших патріотів. Беззаперечним є факт: патріоти України на рідній своїй землі захищали її від трьох імперських хижих орлів: німецького зі свастикою, російського з роздвоєною головою (хоча він тимчасово прикривався кривавою зіркою) і буцімто білого, але не менше кривавого – загарбницького польського.

Як цю трагічну потрійну колонізацію України символічно виразити – за допомогою кровопивців-орлів чи трьох кубів, чи інших художніх засобів – це завдання митців, і не мені про це судити. Я також не знаю, один чи три Ангели на вершині цієї скульптурної композиції мають переможно трубити, розносячи по світу славу нескореним борцям. Але я знаю: а) що зображення має бути таким, аби кожному мешканцю і гостеві Львова було зрозуміло – не ми, а нас на нашій землі намагалися жорстоко поневолити (полонізувати, онімечити, зросійщити і т.ін.); б) потрійна колонізація була тотальною і нищівною з боку усіх згаданих суб'єктів і в усіх сферах життєдіяльности корінної титульної нації; в) і останнє, якщо такий пам'ятник був би зведений наперекір економічній кризі на добровільні пожертви українців, спроектований на громадських засадах творчими духовно-інтелектуальними скульпторами, архітекторами, то ніхто ніколи не посмів би і заікнутися про скасування указів нашого всенародно обраного Президента Віктора Ющенка.

Саме тоді настільки очевидним стало б, хто народний герой, а хто – агресор, загарбник, що ні Бузик, ні Бузина – не "бузили" би проти українців і правди про них. А гасла "Львів – польське място", "Севастополь – русский город" чи творення великої Румунії за рахунок української Буковини – однозначно сприймалися б як неореваншистські. Тоді й звання борець за волю України виключно присвоювалося б народом в контексті його ексклюзивного права визначати героїв трагічної і надзвичайно кривавої історії їхньої Батьківщини впродовж вельми тривалого періоду. До речі, в телепроекті "Великі українці" Степан Бандера посів друге місце після Ярослава Мудрого.

Проте реалії інші. Безперечно, що Європарламент за провокаційною ініціативою наших сусідів втрутився у внутрішні справи України і благополучна Європа вже вкотре демонструє свою неприхильність до нас. Перша зрада була на початку щойно минулого сторіччя. Адже тоді політичний міжнародний союз – Антанта – віддав Західну Україну у володіння Речі Посполитої, а Східну – Росії. Вдруге нас зрадила європейська громадськість, коли закрила очі на геноцидний Голодомор 1932–33 років, штучно влаштований більшовиками радянської імперії. Європейські парламенти тоді адекватно не відреагували, як і сьогодні ніхто у своїх заявах щодо недопустимости втручання у внутрішні справи України. А хіба Європа повела себе належно щодо України, коли не осудила та не побачила взаємозв'язку державного кілерства стосовно Коновальця, Ребета, Бандери та отруєння кандидата в президенти України Віктора Ющенка? Хіба явне затягування прийняття України до системи колективної оборони європейців не віддає черговою зрадою? Європарламентарі не хочуть чи не можуть усвідомити, що поляки, як і росіяни, не поспішають визнавати себе загарбниками українських земель. Тому не скоро дізнаємося істину про її героїчних захисників, вбивство справжніх народних лідерів, навпаки, весь час буде розмиватися наша історичну пам'ять, національна ідентичність, державна самостійність, шукатимуться в них найслабші місця.

Однак не слід бідкатися лише на зрадливих до нас європейців. Ми ще не стали сконсолідованою нацією, українська ідея – ще не щоденний духовно-інтелектуальний ресурс, який ефективно і наполегливо перетворює єдина спільнота в потужний потенціал. Не вміємо ні плекати, ні цінити справжню національну еліту, її мужність, жертвувати найціннішим – своїм власним життям. Ба більше, наша політична еліта не може навіть віддати належне шляхетному вчинку Віктора Ющенка щодо захисту суверенітету і свободи Грузії.

За цих обставин, очевидно, ще довго спостерігатимемо, як творяться псевдолідери національно-демократичних сил, які такими ніколи не були і не є. Однак, саме вони нині талановито імітують захист наших національних героїв, виразників інтересів народу, очолюють Народний рух і по-менторському вчать нас, що 9 березня треба збиратися біля пам'ятника Великому Тарасові, очевидно, на черговий їхній агітаційний мітинг. Адже насправді дуже хочеться далі маніпулювати свідомістю людей, робити націю "підкаблучною", демонструвати "біомасі", за цинічною термінологією президентської гонки, свої надто багаті для зубожілої нації політичні шоу, нову жіночу моду, управляти державою в автократичному ручному режимі. Одне слово, бути тими гетьманами України, котрим упродовж її історії, окрім Богдана Хмельницького та Івана Мазепи, більше подобалася булава, дана кимось із колонізаторів України, аніж виборена для творення власної держави і служіння суверенному народові.

Закінчення в наступному числі.

ЗВЕРНЕННЯ

Президенту України Віктору Януковичу,
Голові Верховної Ради України Володимиру Литвину;
Прем'єр-МініструУкраїни Миколі Азарову

Ми, представники патріотичних організацій Криму, висловлюємо протест стосовно антидержавницької акції українонenависницьких сил, які 14 березня 2010 року в центрі м. Сімферополя здійснили демонстративний акт спалення підручників новітньої історії України.

За словами організаторів акції, підручники привезли школярі та студенти з Ялти, Феодосії, Керчі, Євпаторії. На наше звернення в Міністерстві освіти та науки Криму коментувати подію відмовилися.

Вважаємо, що ця подія свідчить про патологічний розвиток кримського освітнього процесу. Вона є наслідком послідовної роботи Міністерства освіти та науки Криму, що відстоює викладання радянського варіанту історії України.

Вимагаємо негайно вжити заходів щодо відповідності викладання історії України в порядку, встановленому Міністерством освіти та науки України, бо викладання деяких політично заангажованих викладачів історії протирічить змісту підручників, затверджених навчальною програмою.

Також вимагаємо захистити освітній та виховний процеси в школах, середніх та вищих навчальних закладах автономії від втручання в нього ідеології КПУ-КПРС, а саме, прийняття школярів у піонери та комсомол, відкриття пам'ятників Леніну та відродження символів радянського тоталітаризму, що суперечить чинному законодавству України.

Також ми вимагаємо звільнити Д.Табачника з посади Міністра освіти та науки України як свідомого руйнівника української державності, ворога української культури, фальсифікатора української історії.

Кримські організації партій:
Олег ФОМУШКІН,
Українська Народна партія;
Василь ОВЧАРУК,
Конгрес Українських Націоналістів;
Андрій ЩЕКУН, "За Україну";
Володимир КУНЦОВ, Українська Республіканська партія "Собор";
Ганна СОЦЕНКО,
Українська партія.
Кримські громадські організації:
Владислав ХМЕЛОВСЬКИЙ,
Українська Громада Криму;
Петро ВОЛЬВАЧ, Кримська філія Наукового товариства ім. Т.Г.Шевченка;
Микола БОРИСЕНКО,
Кримська Правиця;
Роман ЯРЕМІЙЧУК, Всекримське товариство вчених;
Василь СТЕФАНЮК,
Товариство "Україна-світ";
Віталій СИВУН,
Спілка офіцерів України;
Анатолій ІВАНОВ,
Всеукраїнське об'єднання ветеранів;
Світлана ЄРЕЩЕНКО,
Товариство відродження української нації;
Любов ЛУЦІВ, Міжнародна організація "Жіноча громада";
Поліна КОРОЛЬ,
Союз українок,
Симферопольська міська організація;
Іван ВОЛОБУЄВ,
Сумське земляцтво в Криму;
Богдан БЕЗКОРОВАЙНИЙ,
Науково-творче товариство імені Василя Безкоровайного;
Андрій ШВИДЬ,
Українське козацтво;
Петро СМОЛЯНІНОВ, Ліга етнічних українців Криму "Лелека".
17 березня, 2010 р.
м. Симферополь

Напевно, спочатку доцільно вдатися, так би мовити, до огляду звинувачень на адресу нашого Видавництва.

Чи не першим зчинив галас на всеукраїнських теренах київський поет Василь Марсюк, опублікувавши 26.01.2010 в газеті "Нація і держава" (надалі "НіД") сенсаційне повідомлення: "Високі чини із Міністерства культури і туризму (співзасновник газети з 2008 р.!) пани В. Вовкун і В. Сатаренко напередодні Нового року і 17-річчя "Кримської світлиці" видали безпідставний наказ про звільнення її редактора Віктора Качули і наклали арешт на весь уже надрукований тираж газети..."

Зазначимо, що редакція газети "Кримська світлиця" є структурним підрозділом Видавництва Міністерства культури і туризму з 1 грудня 2006 року. А про "безпідставний наказ" мова піде пізніше.

Пізніше до цих подій увагу своїх читачів привернула "Літературна Україна" (ч. 5, 11.02.2010), надавши для цього половину першої сторінки. "Чи хоч раз було викликано головного редактора на виробничу нараду до ГЖВ?" – запитує кримський письменник Данило Кононенко, він же – шеф-редактор газети "Джерельце", сумніваючись також, що Видавництво "сплачувало всі борги – за поліграфію, за оренду – і тепер має моральне право на кадровий диктат".

Авжеж, пане Кононенко, сплачувано не лише борги, а й витрати на папір, друк та оренду. Попри те, що з вересня минулого року Кабмін припинив фінансування нашого Видавництва. А головного редактора В. Качулу не раз запрошували прибути до Києва для порозуміння. На жаль, він ігнорував давати пояснення зблизька і наклав вето на такі поїздки для своїх підлеглих.

До речі, Д.Кононенко таки отримував платню од Видавництва.

У тому ж числі "ЛУ" письменник Іван Левченко спостерігає "затемнення над "Кримською світлицею", учинене руками столичних можновладців". Звісно, тут же опинився і Василь Марсюк, який трактує звільнення Качули вже як "рейдерську атаку київських чиновників", тобто співзасновника. А пішовши по другому колу бити на сполох на сторінках "НіД" (16.02.2010), він принагідно зневажливо скривився на зміст і оновлений модуль "КС" під орудою нового головного редактора Леоніда Пилунського, мовляв, нічого цікавого. Окрім усього, лише "кілька загальних заміток під рубрикою "Мова" і кілька загальних кпинів на адресу кримських комуністів і московських шовіністів".

Але ж чимало просвітян дійшли висновку щодо недоцільності гучних закликів любити українську мову, ліпше запрошувати читачів до її студій, привертаючи увагу до характерних помилок. То невже кілька уроків (на двох шпальтах в одному числі) Володимира Островського і Галини Островської "А українською кажуть так..." є загальними замітками? Побійтеся Бога, пане Марсюк, за таку зневагу!

Ясна річ, у нового очільника "КС" є своє бачення її перспектив і розповсюдження як читва, в тому числі серед національних меншин півострова. З таких міркувань – і резюме російською та кримськотатарською мовами. Це ж бо всеукраїнське видання про АР Крим, а не лише для україномовних українців півострова.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"ПЕРЕДАЮ СМОЛОСКИП МОЛОДІ"

До редакції надійшов цікавий лист від мешканця міста Червоноград Теодора Варави, літньої вже людини, учасника бойових дій за незалежність, багатолітнього радянського політв'язня. Зі сподіванням на перемогу добра та розквіт України він торкається проблеми, яка, на його думку, є найбільш злободенною сьогодні.

Зокрема, пан Теодор звертається до усіх духовних владик церков християнських конфесій східного обряду з пропозицією керуватись лише гаслом "Бог і Україна!".

"Стосовно релігійного питання – то, на мій погляд, було б доцільно починати об'єднання у єдину Помісну церкву з назви, а саме: Українська Християнська церква", – пише Теодор Варава. "З чистого джерела духовного життя корінного народу України має постати наша церква, що, безумовно, навічно залишить історії УПЦ КП, УПЦ МП, УАПЦ, УГКЦ як уламки єдиної української християнської душі, а також оте сектантське розмаїття, що сьогодні лише ятрить рани на тілі України". Далі пан Теодор цитує апостола Андрія Первозванного: "...і на тих горах засяє Божа благодать!", маючи на увазі наші Дніпрові пагорби.

У своєму листі Теодор Варава також пише: "Сподіваюсь, що моя скромна пошта не буде зайвою. Я гідно пройшов московсько-шовіністично-комуно-більшовицько-тоталітарно-репресивно-імперське лихоліття та дожив-таки до незалежної України! З задоволенням передаю мій смолоскип молоді. Слава Україні! Героям слава!".

Від редакції зичимо Теодору Вараві міцного здоров'я та наснаги. Запевняємо, що його пошта ніколи для нас не буде зайвою.

Підготував
Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

Поважний 85-річний ювілей приходить в оселю друга Йосипа Костельного, ветерана ОУН-УПА, довголітнього політв'язня сталінських таборів на Чукотському півострові та Колимі. Проживає він у рідному Старому Селі (над Дністром) Жидачівського району Львівської області, де й прийшов на світ Божий 27 березня 1925 р.

ВІТАЄМО!

Йосипові КОСТЕЛЬНОМУ – 85!

Під час національно-визвольних змагань 1918–1920 рр. батько Василь служив у Січовому стрілецтві, потім у ІІІ корпусі Української Галицької Армії під орудою генерала Антона Кравса з Буковини. У 1920 р. був у Києві. Мама Олена Салій була з свідомої патріотичної родини, її батько бував на вічах і неодноразово слухав і був знайомий з Іваном Франком.

Від 1931 до 1938 р. Йосип навчався у сільській школі. 1939 р. вступив до юнацтва ОУН. 1940 р. після арешту станичного Євстахія Салія був призначений станичним. Чесно і сумлінно виконував Декалог Українського Націоналіста. У серпні 1944 р. під час мобілізації до Червоної армії пішов в УПА. У жовтні 1944 р. при виконанні важливого доручення попав у лапи КДБ. Пережив страшні тортури у тюрмах Букачевиць, Станіслава, Журавного, Стрия. Військовим Трибуналом Прикарпатського військового округу у квітні 1945 р. був засуджений до смертної кари, яку після апеляції замінили на 10 років і 5 років позбавлення прав без права повернення на Батьківщину. Відбував каторжні роботи на Чукотці і Колимі, потім спецпоселення у Омську, де одружився 1953 р. з дівчиною-краянкою з Жидачівського району.

1959 року з дружиною Софією, двома дітьми і братом Дмитром повернулись до рідного села.

Довго тягнулись проблеми з пропискою і працевлаштуванням, через що брат Дмитро змушений був повернутись у Сибір, де пробув ще 4 роки.

Коли настала горбачовська перебудова, друг Йосип почав згуртовувати сільську молодь для святкування релігійних свят (коляди з Вертепом) і до відкриття сільської церкви, яку більшовики закрили 1960 року. За все це часто його викликали до КДБ.

Після проголошення Незалежности України він першим у селі очолював Рух, потім КУН, Братство ОУН-УПА, ініціював перезахоронення жертв більшовицьких репресій, спорудження стрілецьких могил та інше.

Друг Йосип – постійний передплатник газет "Шлях перемоги" та "Нація і держава".

Бажаємо йому доброго здоров'я, пошани від дітей, онуків і правнуків, від друзів та знайомих. Многая, многая, многая літа! З роси і води! Слава Україні! Героям слава!

Дмитро КОСТЕЛЬНИЙ,
голова Чернівецького міського товариства політв'язнів та репресованих, який у 1947 р. був висланий на вічне заслання до м.Омська, але пробув 11 років у Омську і 4 роки у Красноярську

ПРАВО НА ВІДПОВІДЬ

ПРИ СВІТЛІ "КРИМСЬКОЇ СВІТЛИЦІ"

або АРГУМЕНТИ ПРОТИ ОПОНЕНТІВ

Тривалий час не вщухають пристрасті навколо газети "Кримська світлиця" (надалі – "КС"), власне, щодо звільнення її колишнього очільника. Підживлюють їх войовничо-патріотичними фразами і деякі запальні письменники, не переймаючись наслідками упередженого підходу до справи. На відміну од більш обачних представників журналістської братії.

Отож, творчі працівники ДП "Газетно-журнальне видавництво" Міністерства культури і туризму України вимушені ще до судової ухвали дещо охолодити емоції таких "захисників української преси" на півострові.

Є докір і стосовно публікацій про греків і кримських татар, зокрема про місцевого художника Олега Каленчука, який прийняв іслам і став Алі Мухаммедом, образившись свого часу на священика. Але тут же (ч. 4–5 "КС") – чимале інтерв'ю з єпископом Симферопольським і Кримським Климентом. А він засвідчує чимало випадків протилежного – переходу кримських татар у християнство. І взагалі, виявляється, вони приходять до української церкви, "як до себе додому", бо "ваш Бог сильніший". Але цього інтерв'ю Марсюк чомусь не помітив.

І, нарешті, про репліку, що в Марселі не видають газети із резюме іншими мовами. Річ у тім, що у Франції не існує жодних загроз для державної мови, отже, нема потреби шукати союзників у боротьбі проти російського шовіністичного засилля.

Майже у всіх публікаціях захисники "КС" переймаються долею трудового колективу, якого "викинули на вулицю чиновники з Києва". Зверніть увагу на підписи під публікаціями в оновленій газеті. Все ті ж – Тамара Соловей, Лідія Степко, Катерина Криворученко, Олекса Носаненко... Так, у "КС" з'явилися нові імена. Відомі журналісти, письменники, студенти факультету журналістики охоче допомагають робити газету. Попри те, що "КС" взагалі не виплачує гонорарів.

І ще про кадри. "Викинутого на вулицю" письменника Кононенка члени видавничої ради Іван Малюта та Орест Когут довелі довго переконували по телефону не подавати заяву "за власним проханням". На жаль, пан Данило не зміг змиритися з тим, що оновлена "КС" втратить "кримський дух", адже робитиметься вона в Києві. Одразу ж заперечимо – "КС" створюється у Симферополі, її шпальти лише пересилаються до київської друкарні електронною поштою. Тут же знаходиться й центр доставки видання. Погодьтеся, що загальноукраїнську газету, а саме такий статус дістала торік "КС", значно оперативніше і дешевше доставляти з Києва, скажімо, до Львова чи Івано-Франківська, ніж із Симферополя.

А що кажуть із цього приводу кримські просвітяни?

Порівняно об'єктивною, виваженою виявилася публікація у "Слові Просвіти" (ч.7, 18 – 24.02.2010) Володимира Проценка, заслуженого діяча мистецтв України, голови Севастопольського міського об'єднання ВУТ "Просвіта" імені Т.Шевченка. Під враженням зустрічі просвітян на своєму розширеному засіданні з новим головним редактором "КС" – Леонідом Пилунським, досить знаною, самодостатньою людиною на півострові, депутатом Верховної Ради Автономної Республіки Крим, заступником голови депутатської фракції "Курултай-Рух" (працює в комітеті свободи слова).

Звичайно, не обійшлося на засіданні без дорікань, зокрема з приводу підвищення ціни на передплату "КС". Одначе виступ Л.Пилунського декого переконав у необхідності кадрових змін. Скажімо, Ольга Клітчук прихильно сприйняла задум редакції робити газету за європейським зразком, аби вона могла конкурувати з нашестям у Криму російськомовної преси.

Але чому Світлана Дорошенко вважає, що "з початку 2009 року пан Вовкун припинив фінансування "Дзвону Севастополя"? Хіба Міністерство культури і туризму було колись його засновником? Жодного відношення це відомство не має і до газети "Флот України". Як кажуть у народі, "чула дзвін...". Попри це, можна погодитись із заувагою С.Дорошенко, що перед реорганізацією "КС" слід було порадитись із просвітянами. І тоді, "можливо, тривог і не виникло б, але склалася думка, що здійснено політичну розправу..."

Хибність останнього міркування спростовує хоча б той факт, що звільнення відбулося ще до першого туру президентських виборів. А головне, що журналісти державних ЗМІ не повинні встрягати у політичні баталії.

З іншого боку, хочеться запитати, а хто ж сприяв тому, що саме така "склалася думка"? Чи не причетна до цього і сама пані Дорошенко? Адже в тому ж числі "Слова Просвіти" у своїй публікації, перейнявшись домислами В.Марсюка, вона дозволила собі зневажити Видавничу раду Видавництва, нібито "її моральний рівень викликає великі сумніви". Чому? Бо "порядні люди не посягатимуть на чужу інтелектуальну власність, віднімаючи в колег засіб до існування".

Ну коли вже посягають на "моральний рівень" радних, навіть не знаючи їх, доведеться нарешті вдатися до аргументів. Але йтиметься про власність: приватну і державну.

Будемо лаконічні.

Відомий журналіст Віктор Качула, зі статусом очільника видання "КС", водночас керував і комерційним підприємством "Об'єднана редакція газети "КС". І не лише ним одним.

Згідно з п.4 Постанови Кабміну від 03.04.1993 р. № 245 посада головного редактора структурного підрозділу державного підприємства не передбачає сумісництво.

Видавництво оплачує перебування редакції, несе увесь тягар заборгованості, а інше підприємство безоплатно користується цими ресурсами. До речі, найбільша частка навіть неповного фінансування Видавництва йшла саме на видатки редакції "КС", а для київських видань – що залишиться...

З метою унеможливити зловживання службовим становищем Колегія Міністерства культури і туризму заздалегідь (29.08.2006) ухвалила рішення про припинення існування редакції газети "КС" зі статусом юридичної особи у формі підприємства. Одначе В.Качула, незважаючи на нагадування, так і не виконав це розпорядження.

Очевидно, саме тому протягом існування "КС" у складі Видавництва (з грудня 2006 р.) всі кошти від реалізації газети не надходили на його рахунок. Адже воно фінансувало видатки на друк, закупівлю паперу, сплату за оренду, платню працівникам редакції.

Колектив під орудою Качули добирався за зразком сімейного підряду. Заступник головного редактора – його донька Юлія Качула, відповідальний секретар – Володимир Совик, провідний бухгалтер – Любов Совик, оператор комп'ютерного набору – Галина Совик. А це є порушенням законодавчого обмеження спільної роботи родичів на державних підприємствах, в установах та організаціях.

Керівник підприємства "Об'єднана редакція газети "КС" В.Качула здійснював (із 1.12.2006 р.) випуск дитячої газети "Джерельце", засновником якої є благодійний фонд "Відродження української мови, культури і духовності" – "КС" (керівник – той же Качула). Гроші на "Джерельце" надходили од кримського уряду. Верстку видання та його вихід у світ безоплатно здійснювали працівники структурного підрозділу Видавництва – редакції "КС", які не є членами названого підприємства. Видатки на папір і друк Качула за уміло підтасованими документами компенсував за рахунок Видавництва.

Державним коштом у "КС" видавалися й газети "Будьмо!" та "Кримспорт", засновники яких – той же фонд.

Всі ці факти є підставою для притягнення В.Качули до відповідальності за Кримінальним кодексом України (ст. 364 "Зловживання владою або службовим становищем" і ст. 365 "Перевищення влади або службових повноважень").

І це ще не все.

Після входження редакції "КС" до складу ДП "Газетно-журнальне видавництво" вона повинна була за постановою Колегії Міністерства культури і туризму мати статус "Всеукраїнської літературно-публіцистичної та мистецької газети". Але головний редактор В.Качула зареєстрував її як "Всеукраїнську загальнополітичну та літературно-художню газету".

У газетних кіосках півострова продавали лише 9–11 відсотків "КС", решту списували, кидали під ніж. Про реалізацію хоча б в обласних центрах України не доводиться говорити.

За три місяці 2009 року (лютий, березень, квітень) підприємство В.Качули заборгувало Видавництву за реалізацію газети 28 тисяч гривень.

Останніх трьох фактів достатньо для притягнення очільника до відповідальности за Цивільним кодексом України.

Навздогін додамо факти, так би мовити, "по дотичній". Партія "Собор" передала на потреби "КС" 17 тонн паперу, одначе, це чомусь не зафіксовано в жодному редакційному документі за підписом В.Качули. Як і те, яку і коли отримував фінансову допомогу від спонсорів, меценатів, української діаспори. Та й це ще не все про бурхливу діяльність Качули.

І нарешті – те, що обурило весь колектив Видавництва, у підрозділах якого відбулася вимушена реорганізація зі скороченням штату з огляду на зменшення фінансування. Головний редактор В.Качула відмовився виконувати накази (2009 р.) про затвердження нового штатного розкладу "КС", що призвело до значної заборгованості у фонді зарплати. Як наслідок – усі працівники отримували платню на 10–20 відсотків менше.

З приводу обумовлених наказів до В. Качули було надіслано сім листів.

Нагадаємо, що за невиконання розпоряджень керівництва передбачено дисциплінарне стягнення або звільнення з роботи. Зрештою, до крайнього заходу і вимушений був вдатися директор Видавництва Віталій Сатаренко, попередньо погодивши наказ із міністром.

Попри все, шануючи журналістський хист колишнього кримського колеги – В.Качули та його демократичні переконання, ми зовсім не бажали публічного розголосу, тим паче посилатися на Кримінальний кодекс України. Але коли він, сподіваючись постати в очах українства жертвою чиновницького свавілля, звернувся із позовом до суду, про що вже повідомив у ЗМІ, вирішили застерегти. Невже не передбачає вагомі зустрічні претензії?

Кримінальний кодекс, за висловом великого комбінатора Остапа Бендера, таки треба шанувати.

Принагідно зазначимо, що тепер – за нового редактора – попит на "КС" зріс, незважаючи на збільшення вартості передплати та інші несприятливі чинники. У кіосках АР Крим – переважно дефіцит на це видання. А попит дає підстави збільшити замовлення на "КС", з чим і вітаємо наших кримських колег.

Радні видавничої ради
Газетно-журнального
видавництва:
Володимир БУРБАН,
письменник, заслужений
працівник культури України;
Іван МАЛЮТА,
заслужений журналіст України;
Анатолій СИТНИК,
заслужений журналіст України

ПИСЬМЕННИК І ЧАС

Віктор ЄРОФЄЄВ: "ДВОГОЛОВИЙ ОРЕЛ НЕ ЛІТАЄ"

"Якщо Росія хоче вижити, їй треба пройти через покаяння. Припинити сприймати Україну як зону свого впливу. Україна – вільна, прекрасна країна", – це слова не українського "буржуазного" націоналіста, а скандального російського письменника Віктора Єрофєєва. На початку березня він приїхав до Києва, побував у прямому ефірі Радіо "Культура", роздав масу автографів, похвалив український переклад своєї книги-шокотерапії "Енциклопедія російської культури" у виконанні Василя Шкляра і нікого не залишив байдужим до власної творчости й персони. А кількома тижнями раніше в одній з київських книгарень відбулася презентація україномовного бестселера Віктора Єрофєєва.

Ольга ДУБОВИК

Хірургія ментальних російських вад була популярною серед російських письменників ще у XIX столітті. Радіщев, Лермонтов, Салтиков-Щедрін – ціла плеяда нелюбимих імперією "борзописців" кидали у вічі росіянам неоковирну правду про їхню сутність. За іронією долі імперські замашки нинішніх "кремлівських гномів", які намагаються силовими методами уберегти Росію від геополітичного розпаду, породили хай і нечисленну, проте армію письменників сучасної "Раши", які знову і знову "рубають правду-матку". Не зі зла, а з любови, як самі зізнаються. Такий і Віктор Єрофєєв. Письменник любить Росію і тому виставляє на всесвітній огляд найогидніші сторони російської реальности. Ніби розрізає нарив. Неприкрито. Гіперболізовано. Майстерно. Без надії сподіваючись за допомогою хірургії слова достукатись до здорового глузду росіян – від "низів" до "верхів". Розуміючи, що справа то надто громіздка і невдячна, як розчистити кілька трильйонів Авгієвих конюшень...

Роман "Енциклопедія російської душі" викликав шквал обурення в Росії. Єрофєєв став об'єктом "полювання на відьом". У травні минулого року низка громадських організацій закликали притягти до суду автора, однак справа так і не зрушила з місця через "відсутність складу злочину" та внаслідок малокомпетентности обвинувачів у питаннях філології. Минуло півроку, і виникла інша хвиля обурення: дев'ятнадцятеро викладачів Московського Державного університету імени М. Ломоносова звернулися до Мосдерждуми з проханням "заборонити книгу Віктора Єрофєєва". Утім, кращої реклами літературному творові, ніж нападки "з піною біля рота", годі й вигадати. У специфічні часи живемо. Тож усі неприятелі тільки підігріли інтерес читачів до роману "Енциклопедія російської душі" та сприяли ще більшій його популяризації.

Віктор Єрофєєв любить читача. Направду, давно я не відчувала такої соковитої насолоди від читання сучасної художньої літератури. А до того ще у перекладі українською, здійсненому легким пером українського письменника Василя Шкляра.

Книжка ця – майстерне відображення доволі бридкого обличчя Росії у дзеркалі Європи. Ментального. Творча уява якої людини могла народити щось подібне? Дещо пояснюється буттям: біографія автора нагадує сюжет хорошого роману, бо ж європейськість Віктор Єрофєєв увібрав майже з молоком матері. Йому, синові успішного радянського дипломата, особистого перекладача Сталіна, випало кілька дитячих років прожити у Парижі. Запах французьких парфумів, красиво вдягнуті жінки, серед гостей родини – Пабло Пікассо, Ів Монтан, хороша кухня і хороше виховання – все це зростило одного з найвідоміших у світі сучасних російських письменників з європейським творчим "лекалом". Закінчив філфак МДУ та аспірантуру Інституту світової культури. Всупереч батьковим ідеологічним переконанням опинився серед дисидентів: разом з однодумцями організовував самвидав – альманах "Метрополь". 1979 року за це поплатився: письменника виключили зі Спілки письменників СРСР, а батька – позбавили дипломатичної кар'єри. До 1988 року книжки Єрофєєва в Союзі не друкувалися. Натомість його оповідання "Життя з ідіотом" стало основою опери композитора Альфреда Шнітке. Романи Єрофєєва перекладені багатьма мовами світу і давно стали світовими бестселерами: "Російська красуня", "Чоловіки", "Російські квіти зла", "Хороший Сталін" (Голлівуд збирається екранізувати). Лавреат премії імени Володимира Набокова, кавалер французького Ордена літератури і мистецтва. Живе переважно у Москві. Утретє одружений з француженкою українського походження на ім'я Женя Дюрер. 32-річний син Віктора Єрофєєва від першого шлюбу успішно видає батькові книжки, а трирічну доньку письменник називає не інакше, як "дотацією долі". Буває у Києві, має тут друзів та однодумців. Натрапивши на інтерв'ю Віктора Єрофєєва в українському журналі "Профіль", я піймала себе на думці, що давно не подибувала з вуст російських інтелігентів об'єктивнішого, чеснішого сприйняття України та українсько-російських відносин.

"Енциклопедія російської душі" написана для людей, які їздять у метро або ж просто поспішають: там не знайдеш довгих розділів, нудного багатослів'я. Інколи озаглавлений розділ книжки складається з одного-двох речень (Приклад – "Звідки береться духовність? З життя невдах"). Та він все ж – довершений і відкритий для додумування. Письменник сам собі подарував розкіш писати без оглядки. А він же пише не тільки про Росію як країну і державу, а й про себе самого: "Я офранцузив Росію і обрусив Париж... Я, напевно, і є отой російський європеєць, що і не європеєць, і не росіянин..." У тексті раз по раз зустрічається невід'ємна складова російської душі – матюки. За це авторові намагалися "пришити" паплюження російської мови. Та до чести літератора варто зауважити: ненормативна лексика у його твір вплетена надзвичайно органічно і водночас без "перебору". Без неї текст був би прісним. Адже росіяни і матюки порізно не існують.

І, здається, немає понять, які б не були зіскановані письменником з російської дійсности, уяви, характеру, звичок, долі. Не можу втриматися, аби не навести кілька цитат.

"Греція згоріла від релігійного формалізму, Росія горить від формальної релігійности".

"Їду в метро і відчуваю, що мені огидна ця пітна сволота. Інертна, покірна, прищава наволоч. Чи хочу я, щоб Росія розпалася на шматки? Щоб Татарія відділилася від Мордовії? Щоб Волга висохла? Щоб судома пройшла по Сибіру? Щоб скінчився балаган? Хочу! Хочу!".

"Росіян треба бити палицею. Росіян треба розстрілювати. Росіян треба розмазувати по стіні. Інакше вони перестануть бути росіянами. Кривава неділя – національне свято".

"Усе-таки найголовніше російське слово – бруд. У Росії все брудне: машини, думки, дівки, квіти, поля, весна." "Щастя: як добре нічого не чистити, не відмивати. Нехай усе виявиться невідмитим ".

"Я не знаю жодного іншого народу, у якого б деградація зайшла так далеко, як у росіян. Це вже не народ, а підодіяльник, у який можна засунути, запхати, влити, втелющити що завгодно. Похмурий народ – запійний, блудливий, ледачий, байдужий, позбавлений загальної значущости й загальних уявлень про добро й зло. Інтелігентська гра в хороший нещасний "народ" і погану "владу" закінчилася поразкою самої інтелігенції. Не радянська влада нав'язала себе народу, а народ погодився прийняти й терпіти радянську владу".

"У Росії методично перебили всіх кращих. Перебили кращу аристократію, кращих попів і ченців, кращих підприємців, кращих меншовиків, кращих більшовиків, кращу інтелігенцію, кращих військових, кращих селян... Залишилися гірші. Найпокірніші, найбільш боягузливі, найбільш ніякі. І я – серед них. Теж – із гірших. Із покидьків. Ми засмічуємо землю. І зрозуміти, якими були оті кращі, уже неможливо. Та й не треба. Все одно з гірших не зліпиш кращих".

"Російська думка – сліди на піску. Наговорять, накурять, згадають Тютчева, посміються, розкажуть анекдот, висварять владу, посперечаються, потанцюють, поцілуються, поб'ються й розійдуться по кістках, по могилах".

"Щоб зрозуміти Росію, треба розслабитися. Це приблизно так само, коли тебе б'ють ногами. Розслабся, зовсім розслабся, і ти побачиш яблуню у цвіту. Я не знаю іншої такої краси. Що сильніше б'ють – то яскравіше яблуневе світло".

"Навколо – вороги. Усі – вороги. Хочу громадянської війни! Дайте нам цензуру. Ми – силачі! Україно – на коліна! Тільки пташок божих не кривдьте".

І спробуйте після цього не зрозуміти, що ж так обурило московську професуру...

Український письменник Михайло Слабошпицький навіть засумнівався у тому, що ТАКЕ могло вийти друком у Росії, та назвав книжку пронизливою національною самокритикою. На що Єрофєєв зауважив: "Це не самокритика. То гімн російській душі... Є люди, дуже схильні ображатися. Ще нічого не сказав, а вони вже образилися... Комплекси... Хай живуть комплекси, бо вони допомагають письменникові стати скандальним, але й геть комплекси, бо вони заважають жити..."

Інший український письменник Василь Шкляр, завдяки котрому Єрофєєв заговорив українською, зізнався, що не береться перекладати абищо: за своє життя здійснив переклад на українську всього двох книжок – першого варіанту "Тараса Бульби" Миколи Гоголя й "Енциклопедії російської душі" Віктора Єрофєєва. Утім, перша книга Єрофєєва, перекладена на українську у Львові, – це "Хороший Сталін". Автор зізнається, що у цьому творі він розповів історію своєї родини:

"Я – з червоної буржуазії... Тобто чорної ікри ми з Володимиром Набоковим з'їли приблизно однакову кількість... Моєму батькові і мамі зараз по 89 років, живуть у Москві. Батьки – це буфер між нами і смертю. Хоча б метафізичний... Після свого паризького дитинства я повернувся до Москви і зрозумів, у якій страшній країні ми живемо... 7 місяців і 13 днів був членом Спілки письменників Росії. Вигнали з тріском після "Метрополя". "Хороший Сталін" – це книжка й про мого батька. Через мене він позбувся високої посади. І не сказав жодного слова осуду на мою адресу... Одного разу навіть зауважив: "Він вочевидь випереджає свій час"... Не перестаю дивуватися, як можна було, живучи у сталінській системі, залишитися порядною людиною".

Слухаючи Єрофєєва, розумієш, що взаємини Росії й України, росіян та українців можуть бути "на рівних". Тобто цивілізованими. "Свідомість народів, які пройшли крізь Радянський Союз, – змінена, викривлена... Можливо, тому в хвилини відчаю ми схильні до саморозрухи... Якщо у вас, мої українські друзі, буде гарне майбутнє, то і в Росії буде майбутнє непогане. Дуже хочу, аби вам все вдалося... Я б хотів, щоб в Україні зрослися дві половинки, заіснувала єдина за ментальністю країна... Потрібно це робити тонко, по-державницьки. ...Називаю Україну смачною країною, де все – смачно... Ми в Росії дуже погано знаємо історію України. Дуже поверхово ставимося. Відсутність знання псує наші відносини навіть більше, ніж газові чи бензинові війни...

Звертаюсь до своїх читачів як до особистостей. "Енциклопедія російської душі" – це інтимна книжка для розумних людей.

У Росії все неоднозначно. Ми часто буваємо жертвами наших власних стереотипів. Треба бути дуже уважним до того, що відбувається в Росії. Там є багато читачів, які підтримують мене. Влада теж неоднозначна. Двоголовий орел не літає, бо не знає, куди полетіти... У мене є власне видавництво. Телебачення і газети переважно слухняні. Та є і вільні. Не все залежить від президента. Будь-якого... Письменник не повинен ні з ким боротися, а лише слухати те, що диктують йому небеса. Я живу за заповітами Гоголя".

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 5 000

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9